

Tule vain lähemmäksi Jeesusta hätäntynyt ihminen

En voi ilman erikoista sydämeni liikutusta miettiä evankelista Luukkaan sanoja: ”Ja kaikki publikaanit ja syntiset tulivat hänen tykönsä kuulemaan häntä.” (15:1.)

Kun vertaan noita sanoja fariseusten puheeseen: ”Tämä ottaa vastaan syntisiä ja syö heidän kanssaan” (Luuk. 15:2), niin minusta tuntuu kuin evankelista olisi tahaton osoittaa, miten nuo vaivaiset syntiset tunkeutuivat kansan joukkoon ja yrittivät olla niin lähellä Herraa, että kuulisivat hänen puheensa. Mutta vaikuttaa myös siltä, etteivät he kuitenkaan uskaltaneet tulla niin lähelle Jeesusta, että olisivat voineet koskettaa häntä. Vielä vähemmän he uskalsivat pyytää saada syödä hänen kanssaan.

Rakas Vapahtaja näki kuitenkin heidän sydämensä halun ja epäilemättä huusi heille: ”Tulkaa vain lähemmäksi, te publikaanit ja syntiset! Astukaa lähelle, te murheelliset, sillä minä olen tullut maailmaan julistamaan ilosanomaa nöyriille, sitomaan särjettyjä sydämiä, lohduttamaan kaikkia murheellisia (Jes. 61:1-2) ja vapahtamaan syntisiä. Älkää antako mahdottomuutenne estää itseänne.”

Kun he tulivat lähemmäksi, niin rakas Herra kenties syleili ja suuteli heitä ystävällisesti ja tarjoutui sitten olemaan heidän vieraanaan, kuten hän oli tarjoutunut tulemaan Sakkeuksen kotiin: ”Tänään minun pitää oleman sinun huoneessasi.” (Luuk. 19: 5.)

Tämän näkivät nyt fariseukset, nuo

suuret ulkokullatut, ja sanoivat pilkallisesti: ”Tämä ottaa vastaan syntisiä ja syö heidän kanssaan.” (Luuk. 15:2.)

Sokeat ihmiset eivät käsittäneet Herran Messiaan tehtävää. Missä muualla lääkäriin on oltava kuin juuri sairaitten luona. Mitä muuta varten on isällä leipää kuin nälkäisiä lapsia varten. Ketä muita varten on raikas lähde kuin janoisia matkalaisia varten.

Herralla on vielä tänäänkin sama mieli. Rakkaimpia hänelle ovat ne, jotka ovat sydämessään kurjimpia. Etäämpänä olevia, jotka aprikoivat, uskaltavatko he lähestyä häntä, hän puhuttelee ja sanoo heille: ”Tule vain lähemmäksi, sinä hätäntynyt! Miksi pelkää? Minä tiedän sinun huolesi ja tuskasi. Sinun salaiset kyneleesi ja huokauksesi eivät ole minulta salassa.

Jos sinulla on syntiä, niin minulla on vanhurskautta ja armoa. Jos sinä olet murheellinen ja arka, niin minulla on voimaa ja virkistystä. Minä tahdon virvoittaa. Täällä on lepo sielullesi. Täällä on rakautta ja uskollisuutta täynnä oleva sydämeni. Täällä on Jumalan armon rikkaus ja iankaikkisen rakkauden lähde.” Astukaamme siis rohkeasti esiin! Älkäämme pelätkö!

Christian Scriver

Scriver (1629-1693) oli saksalainen pappi ja hartauskirjailija, joka pyrki tuomaan armon sanoman Jeesuksesta silloisen kirkon kaavamaisiin oloihin.

Armo riittää



Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta

Numero 1

4. Vsk

12.2.2007

Hän on meidän syntiemme sovitus

 (1. Joh. 2:2).

Tässä Raamatun lauseessa on ilmaistu evankeliumin sydän. Evankeliumin sydän on Jeesuksen Kristuksen lunastustyö, hänen sijaiskärsimyksensä, joka riitti Jumalan vihan sammuttamiseen.

Jos katsot mitä muuta Kristuksen työtä tahansa, näitpä sinä hänen parantamisihmeensä tai ruokkimisihmeensä tai muut merkittävät tekonsa, niin niissä ei ole mitään rajattoman suurta. Mutta kun näet ”Jumalan Karitsan, joka ottaa pois maailman synnin” ja joka ”on meidän syntiemme sovitus”, niin silloin näet jotakin rajattoman merkittävää.

Julistus on tärkeää vain kun se sisältää sanoman Jeesuksesta, joka on meidän syntiemme sovittaja. Evankeliumin julistajaksi voidaan kutsua henkilöä, joka on ikään kuin hukkunut tämän ihmeen totuuteen.

Todellisen evankeliumin julistajan erottaa siitä, että hänelle Kristuksen elämä merkitsee synninpäästöä. Evankeliumin julistajalle Kristuksen ystävällisyys, hyvyys tai muut hänen lämpimät piirteensä tai tekonsa eivät merkitse paljoa. Tärkeää on, mitä Jeesus itse tahtoi: ”Kaikille kansoille, Jerusalemissa alkaen, on hänen nimensään saarnattava parannusta ja syntien anteeksiantamista.” (Luuk. 45:47).

Sanoma, jolla on rajattoman suuri merkitys on tämä: ”Hän on meidän syntiemme sovitus.” Kun Pyhä Henki tulee luokseni, hän ei johda minua siihen tai tähän asiaan, vaan hän johtaa minut Jeesuksen Kristuksen luokse ja puhumaan muille hänestä.

Evankeliumin julistaja on kuin avioliitossa Jeesuksen Kristuksen antaman evankeliumin julistustehtävän kanssa. Evankeliumin julistajan ei tule julistaa omia näkemystään. Hänen ainoa tehtävänsä on julistaa sanomaa Jumalan Karitsasta, joka ottaa pois maailman synnin.

On helppoa kuulua ryhmään, jossa keskitytään kertomaan, mitä Jeesus on tehnyt minulle. On helppoa tulla sairaiden parantajaksi. On helppoa tulla pyhittyneeksi tai Hengen täyttämäksi kristityksi.

Kaikkihan tämä on mahdollista. Mutta evankeliumin löytäminen ja julistaminen on vaikeaa. Paavalihan ei sanonut: ”Voi minua, ellen julista sitä, mitä Jeesus on minussa tehnyt”, vaan: ”Voi minua, ellen evankeliumia julista!” (1. Kor. 9:16). Ja tämä on evankeliumi: ”Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin.”

*Oswald Chambers (1874–1917)
(Suom. POM)*

Meerin mietteitä

Jumala auta

Ihmisten puheissa vilahtelee tavalla tai toisella monesti Jumalan nimi. Se voi olla tarkoitukseton välisana tai se voi ikään kuin vahvistaa puheen merkitystä.

Myös uskovien kielenkäytössä tämä nimi esiintyy luvattoman usein. On hyvä pysähtyä hetkeksi miettimään, onko Jumalan nimi aina oikeassa käytössä.

Jumalan antamista käskyistä heti toisessa kielletään jyrkästi lausumasta turhaan Herran Jumalan nimeä. Muista käskyistä poiketen siinä puhutaan myös seurauksista: Herra ei jätä rankaisematta sitä, joka Hänen nimensä turhaan lausuu.

Ruotsalainen Raamatun selittäjä C. O. Rosenius sanoo, ettei mitään muuta käskyä rikota niin kevyesti kuin tätä.

Kun Jeesus opettaa opetuslapsiaan rukoilemaan, Hän aloittaa Isä meidän -rukouksen sanoilla: Pyhitetty olkoon Sinun nimesi. Jumalan nimen pyhittäminen on siis erittäin tärkeä asia.

Raamatussa kerrotaan, että Jumalaa kutsutaan monilla nimillä. Ne kuvaavat Jumalan ominaisuuksia. Hänen nimensä on Pyhä. Meidän tulee muistaa se kielenkäytössämme.

Jumalan ja Jeesuksen nimellä on runsaasti käyttöä oikeassa tarkoituksessa. Jeesuksen, Pelastajan nimeä me julistamme kirkoissa ja lähetyskentillä. Siinä nimessä on voima. Meillä on lupa rukoilla Jeesuksen nimessä. Näin alistamme pyyntömme Hänen tahtoonsa.

Missä ollaan koolla Jeesuksen nimessä, siellä Hän on läsnä. On riemullista ajatella, että Jeesus on kanssamme meidän pienessä raamattupiirissämme tai rukoushet-

kessä vaikkapa puolison kanssa tai yksin ollessamme.

Uskovia ihmisiä kohtaavat myös vaikeudet, jopa vainot Jeesuksen nimen takia. Joh. 15:21. Siksi Jeesus rukoilee Isäänsä ylimmäispapillisessa rukouksessa: ”Pyhä Isä, suojele heitä nimesi voimalla, sen nimen, jonka olet minulle antanut, jotta he olisivat yhtä, niin kuin me olemme yhtä.” Joh. 17:11. Näin Jeesus rukoilee omiensa puolesta ja jatkaa rukoustaan nyt Isän oikealla puolella.

Runoilija 1700-luvulta ylistää Jeesuksen nimeä:

*On Jeesus nimi ihanin
sielulle uskovalle.*

*Se lohdun antaa vaivoihin,
tuo rauhan ristin alle.*

*Se rohkaisee ja puhdistaa
ja hoitaa särkyneitä.*

*Se uupuneita vahvistaa
ja ruokkii nääntyneitä.*

*Se nimi kallioni on
ja linna luja Herran.*

*Sen rikkaus on loputon,
muu kaikki viedään kerran.*

*Oi Jeesus, veli, ystävä
ja paimen, kuninkaani
ja tieni, koko elämä,
sua kiitän, auttajaani.*

Olkaa kaikki siunatut Jeesuksen Kristuksen kalliissa nimessä.

Meeri Auramo

mitään suurempaa ja merkittävämpää kuin Jeesus Kristus. Apostoli Pietari julisti: ”Ei kukaan muu voi pelastaa kuin hän. Mitään muuta nimeä, joka meidät pelastaisi, ei ole ihmisille annettu koko taivaankannen alla.” Apt. 4:12.

Mutta vaikka me tiedämme kaiken tämän, me silti katselemme ympärillemme ja haemme tueksemme ja turvaksemme ja maineemme kohentajaksi yhtä ja toista muutakin kuin Herramme Jeesuksen Kristuksen. Olemme sitkeästi haluttomia seuraamaan apostoli Paavalin antamaa ”kapean ja syvän” näkökyvyn esimerkkiä.

Milloin me kykenemme omasta puolestamme sanomaan näin: ”Herrani Kristuksen Jeesuksen tunteminen on minulle arvokkaampaa kuin mikään muu. Hänen tähtensä olen menettänyt kaiken, olen heittänyt kaiken roskana pois, jotta voitaisiin omakseni Kristuksen ja jotta kävisi ilmi, että kuulun hänelle.” Fil. 3:8–9.

Tätä asennetta me kuitenkin tarvitsemme näinäkin aikoina, kun tarjona on sekä suuria vaatimuksia että hämmästyttäviä kokemuksia. Kestävä pohja meillä on kun näemme Jeesuksen Kristuksen merkityksen ylivoimaisen suurena kaikkeen muuhun nähden. Kristityt tunnistaa siitä, että he näkevät Jeesuksen Kristuksen ja eräässä mielessä vain hänet – sekä siitä, että he puhuvat hänestä ja julistavat häntä.

Älä koskaan anna minkään erottaa sinua Jeesuksesta Kristuksesta ja hänen sisäisestä tuntemisestaan. Hengellistä ymmärrystä osoittaa se, joka pitää Jeesusta kaikkea muuta suurempana. Jos muut – vaikka sitten kuinka hengelliset – asiat tahansa alkavat vaikuttaa siihen, että Jeesus jää varjoon, on sielunvihollinen lähellä ja tekemässä työtään. – *Per-Olof Malk*

Seuraava numero ilmestyy, jHs. huhtikuussa

Evankeliumin Opintoyhdistys ry

Suomen Evankeliumikoulu

Osoite: PL 17, 05831 Hyvinkää

Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10–15)

Sähköposti: evank@evank.org

Internet kotisivut: www.evank.org
webmaster Petri Malk

Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk

Opetus- ja sielunhoitotyön yhteyshenkilöitä:

Opett. Maire Lyytinen, p. 040-827 7119,
maire.lyytinen@pp.inet.fi

Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859,
rov.o.peltola@kolumbus.fi

Rov. Sakari Pöyhönen, p. 050-401 8224,
sakari.poyhonen@kolumbus.fi

Tri Paavo Suihkonen, p. (014) 373 185

Past. Veikko Wright, p. 050-499 0542,
vww@netti.fi

Tuki työlle / Pankkiyhdytykset:

313130-1171701 (Handelsbanken)
800015-70994146 (Sampopankki)

Laskujen maksutili:

426012-268782 (Lammin Säästöpankki)

Armo riittää –lehti

4. vuosikerta. Lehti on maksuton. Ilmestyy parillisina kuukausina.

Julkaisija:

Evankeliumin opintoyhdistys ry

Tilaukset:

PL 17, 05831 Hyvinkää tai
puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostilla

Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava: Per-Olof Malk

Taitto ja painatus: Petri Malk

Aiemmin julkaistuja numeroita voi lukea Adobe pdf-muodossa osoitteessa
www.evank.org

Painopaikka: Espoo 2007

Keskittyminen Jeesukseen on Jumalaa tuntevien tuntomerkki

Kun Jeesus kutsui apostoli Paavalin työhönsä, tilanne oli Paavalille hämmäntävä, ehkä pelottavakin. Kohdattuaan Jeesuksen Damaskon tiellä Paavali sokeutui, mistä hän sai konkreettisen käsityksen siitä, miten sokea hän oli siihen asti ollut.

On merkittävää, miten Jumalan syventävä hengellinen työ uskovassa ihmisessä voi alkaa käsittämättömin ja hyvin ankarin kokemuksiin. Uskova voi tuntea olevansa kuin Jumalan hylkäämä, hän voi kokea suurta hätää ja vastoinkäymisiä. Joskus elämä voi tuntua siltä kuin kerrostalo olisi romahtanut oman elämän päälle.

Miksi? Siksi, että Jumalan hengellisessä koulussa Pyhä Jumala nousee suureksi ja kaikki muu pienenee ja häviää. Tämä tekee aina kipeää ja tämä muuttaa aina ihmisen käsitystä Jumalasta – ja itsestä.

Kun Paavalin näkö palautui, hän samalla sai Jumalan antaman uuden hengellisen näkökyvyn. Tälle näkökyvylle oli ominaista tietty kapea-alaisuus. Tulevan apostolin hengelliseen näkökenttään mahtui alusta alkaen vain ja yksin Jeesus, jota hän siihen saakka oli uskollen kuuliaisena vainonnut.

Paavalille Jeesus oli Damaskosta alkaen sananmukaisesti ”kaikki kaikessa”. Mennessään uusille työalueille hänellä oli mielessään ainoastaan Jeesus. Korinttilaisille hän kirjoitti asiasta avoimesti: ”En halunnut tietää teidän luonanne mistään muusta kuin Jeesuksesta Kristuksesta, en muusta kuin ristiinnaulitusta Kristuksesta.” 1. Kor. 2:1.

Tällaista hengellisen näkökentän ”kapeutta” jokainen kristitty tarvitsee. Älä sano vastaan! Tällainen kapea-alaisuus ei ole

hengellistä vammaisuutta tai puolitiehen jäämistä, vaan se on terävänäköisyyttä ja pelastuksen tien kulkemista loppuun asti. Yhä uudelleen meidän pitäisi siksi kokea se, mitä kolme opetuslasta koki kirkastusvuorella. Heistä kerrotaan: ”Kun he nostivat katseensa, he eivät nähneet ketään muuta kuin Jeesuksen yksin.”

Mikä näkemyksen kirkkaus!

Myös toiminnassaan apostolilla oli kapea näkökulma. Sekään ei ollut ”näkövika”, vaan kyse oli Jeesuksen antamasta lahjasta ja kyvystä erottaa pääasia muista asioista ja kyvystä keskittyä työssä oleelliseen.

Korinttilaisille, joille Paavali tapasi kirjoittaa avoimesti, hän kertoi tehtävästään: ”Eihän Kristus lähettänyt minua kastamaan vaan julistamaan evankeliumia, ei kuitenkaan viisain puheihin, koska Kristuksen risti silloin menettäisi merkityksensä.” 1. Kor. 1:17.

Mikä tahansa asia, mikä tahansa hyvän asia, voi vähentää ristin merkitystä. Kun niin tapahtuu, on valittava risti.

Jeesus ja evankeliumi olivat apostoli Paavalin elämä ja tehtävä, se mitä hän näki ja mitä hän teki. Jeesuksen hän näki ja hänet nimenomaan ristiinnaulittuna. Sovituksesta hän puhui, evankeliumia hän julisti. Hän ei antanut kenenkään muun apostolin tai profeetan tai enkelin kiinnittää huomiotaan mihinkään muuhun kuin Jeesukseen. Juuri siksi hän on yhä, lähes 2000 vuotta elämäntyönsä jälkeen, niin monelle ihmiselle hengellinen opettaja ja tiennäyttävä.

Raamatun lukeneina tiedämme, ettei Jumalalla ole annettavanaan ihmislapsille

Pääkirjoitus Paluu aikaan ennen uskopuhdistusta

Tänä vuonna tulee kuluneeksi 10 vuotta siitä kun Luterilainen maailmanliitto ja roomalaiskatolinen kirkko julkaisivat asiakirjan ”Yhteinen julistus vanhurskauttamisopista”. Silloin julkilausumasta virisi osin kiivaskin keskustelu protestanttisissa piireissä niin Suomessa kuin muualla. Koettiin, että uskopuhdistuksen silmäterään koskettiin ja palattiin aikaan ennen uskopuhdistusta.

Julkilausuman saamaa kriittistä vastaanottoa ajatellen on jossakin määrin outoa, että nyt yksi ”kuumimmista” kansainvälisistä keskustelunaiheista protestanttisissa ja reformoiduissa piireissä on pohdinta uskopuhdistuksen vanhurskauttamisopin virheellisyydestä.

Vääränähän sitä ovat roomalaiskatolilaiset pitäneet jo 500 vuotta. Mutta nyt asialla on osa raamatullisista (evankelikaalisista) tutkijoista ja opettajista, jotka uskovat löytäneensä uuden näkökulman vanhurskauttamiseen. He sanovat, että meidän täytyy korjata uskopuhdistajien meille antamaa käsitystä vanhurskauttamisen luonteesta ja merkityksestä.

Uusi liike, NPP eli New Perspective on Paul, kumoaa reformoitujen, luterilaisten ja muiden uskopuhdistajien käsitykset Paavalin sovituspista ja vanhurskauttamisopista. Uudistajat sanovat, että uskopuhdistajat erehtyivät kun he tulksivat Paavalin pelastusoppia niin, että Jumala vanhurskauttaa jumalattoman yksin armosta ja yksin uskosta ilman tekoja, yksin Kristuksen ansioiden perusteella.

Uudistajat kyselevät sitäkin, missä määrin Paavali lopulta oli ollenkaan kiin-

nostunut siitä, miten ihminen voi pelastua. Uuden liikkeen edustajien mukaan Paavali ei kritisoinut juutalaisuutta tekojen vanhurskaudesta, vaan hän hyväksyi juutalaisen armo-opin. Tämän takia hänen kiinnostuksensa aiheet olivat muualla kuin ihmisen pelastumisessa; pelastuskysymykseen kun juutalaisuus oli jo vastannut riittävän perusteellisesti.

Uusine tulkintoineen tämä Paavali-liike voi tuntua häkellyttävältä. Mutta häkellyttäminen ja yllättävien asioiden esittäminen näyttää olevan osa aikamme uutta kristillisyyttä. Mitä kummallisempi väite, sen helpommin siihen monet uskovat.

Ajan merkki on tämäkin: Nykyajan erilaisille trendisuuntauksille protestanttisuuden piirissä on yhteistä vanhojen roomalaiskatolisten oppien elävöittäminen tälle sukupolvelle. ”Yhteinen julistus vanhurskauttamisopista” kantaa hedelmää.

Kaikki eivät ole riittävästi lukeneet kirkkohistoriaa voidakseen nähdä, että ihmisten tekojen, kristillisen elämän, sakramenttien ja mystillisten asioiden korostaminen yli Kristuksen sovitustyön ja ohi lahjavanhurskauden on vanhaa roomalaiskatolisuutta, josta uskopuhdistajat aikanaan vapauttivat evankeliumin.

Kun Kristuksen sovitustyö ja lahjavanhurskaus jäävät vähänkään sivuun, syntyy heti tilaa jollekin uudelle, joka ei kuitenkaan ole uutta vaan vanhaa harhaa uusissa muodoissa. Emme siksi voi lakata korostamasta sitä, että vain katseet Kristukseen kiinnitettyinä meillä on pelastuksen toivo ja turva tässä sekavassa ajassa.

Per-Olof Malk

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia Iankaikkisen elämän lähde

Raamatussa on joitakin kohtia, joihin haluaa jatkuvasti. Kuitenkin niiden syvin sanoma ei avaudu helpolla. Intuitiivisesti kokee, että tässä on avoimena iankaikkisen elämän lähde, mutta siitä ei osaa itse juoda eikä ammentaa toisille sillä tavoin kuin haluaa.

Eräs tällainen pulppuava lähde on Raamatun alkulehdillä oleva Herran sana: ”Abram uskoi Herran lupaukseen, ja Herra katsoi hänet vanhurskaaksi” (1. Moos. 15:6).

Jumalan silmissä vanhurskaana olemisen on ihmiselämän varsinainen ja syvin tarkoitus. Mikään ei ole sen tärkeämpää.

Miten riemullista onkaan, jos tällä hetkellä Jumala katsoo minutkin vanhurskaaksi! Se olisi parasta elämässäni. Häveten kuitenkin tunnustan, etten koko sydämestäni kysele, onko tämä totta kohdallani.

Millä tavoin Abraham tuli Jumalan edessä vanhurskaaksi? Ensin Jumala puhui ja Abraham kohtasi tämän Herran sanan. Hän otti sanan vastaan ja sydämessään luotti sekä sanojen antajaan että sanojen sisältöön.

Luottamus oli kuitenkin välillä äärimmäisen lujilla. Abraham koki hetkittäin, ettei hänellä ollut toivoa ja hänen tavoitteensa olivat sammuneet ja unelmat kuihtuneen. Hän joutui opettelemaan luottamusta sellaiseen Jumalaan, jolle on mahdollista tehdä kuolleet eläviksi ja kutsua olemattomat olemaan. Hän oli varma siitä, että Jumala pystyy tekemään sen, mitä oli luvannut. Sen vuoksi Jumala katsoikin hänet vanhurskaaksi (Room. 4:17–22).

Herran sana kutsuu minuakin tähän Abrahamin asenteeseen ja mielenlaatuun. Sana kutsuu kuuntelemaan Abrahamin tavoin Herran armolupauksia ja luottamaan niihin, näytti oman elämän tilanne miltä tahansa.

Tärkein armolupaus sisältää uutiseen, että Kristus on kuollut minun rikkomusteni tähden ja ylösnoussut minun vanhurskauttamiseni tähden (Room. 4:25). Se lupaa minulle kaikki syntini anteeksi ja vanhurskauden ja tuomionkestävyyden Jumalan edessä. Anteeksiantamus ja kelloisuus Jumalan edessä ovat suunnattoman suuria aarteita ja niiden omistaminen on iankaikkisen elämän omistamista. Kaikki tämä tarjotaan lahjana Kristuksen tähden ja saan sen välittömästi omakseni uskoessani Jeesuksen Kristukseen (Room. 3:22,24).

Kenties olen huomannut kuinka uskoni on heikkoa. Siksi on hyvä jälleen kuulla, että ”Jumala lukee tämän epätäydellisen uskon täydelliseksi vanhurskaudeksi Kristuksen Poikansa tähden, joka on kärsinyt maailman syntien tähden, ja johon olen alkanut uskoa. Ja tämän uskon vuoksi Kristukseen Jumala ei näe sitä syntiä, hänen mielenlaatunsa epäilemistä, luottamuksen puutetta, hengellistä masentuneisuutta, joka minussa vielä on jäljellä” (Melanchton).

On ihmeellistä, että kaikkien vajavuuksieni ja syntieni keskellä minulla on Kristuksen vanhurskaus, rauha Jumalan kanssa ja iankaikkisen elämän osallisuus.

Olavi Peltola

Via dolorosa



”Lihansa päivinä hän väkevällä huudolla ja kyynelillä uhraisi rukouksia ja anouksia sille, joka voi hänet kuolemasta pelastaa; ja hänen rukouksensa kuultiin hänen jumalanpelkonsa tähden. Ja niin hän, vaikka oli Poika, oppi siitä, mitä hän kärsi, kuuliaisuuden, ja kun oli täydelliseksi tullut, tuli hän iankaikkisen autuuden aikaansaajaksi kaikille, jotka ovat hänelle kuuliaisat.” Hepr. 5:7–9.

Ajattelemme helposti Jeesuksen kärsimysten alkaneen varsinaisesti kiirastorstaina ja jatkuneen seuraavana päivänä tapahtuneeseen piinalliseen ristinkuolemaan saakka. Toisinaan kuulee opetettavan, että Jeesuksen elämässä tapahtui käänne. Ajatus käänteestä perustuu siihen, että Jeesus eräessä vaiheessa (Mark. 8:31) alkoi opettaa, että hänen piti kärsiä.

Käänne ei kuitenkaan ole siinä, että Jeesuksen elämä olisi muuttanut kurssia tai siihen olisi tuosta hetkestä lähtien liittynyt kärsimys. Käänne on siinä, että Jeesus tuosta hetkestä alkaen puhui kärsimyksensä opetuslapsilleen.

Kohti Golgataa joka päivä

Via dolorosa tarkoittaa kärsimyksen tietä. Koko Jeesuksen maanpäällinen elämä tähtäsi ristinkuolemaan ja ylösnousemukseen. Golgatan ristin synkkä varjo lankesi Jeesuksen koko elämän ylle. Hänen elämänsä oli seimestä Golgatalle kärsimystietä, Via dolorosaa, tietä kohti ristiä.

Kärsimys ei siis ollut mikään ohimenevä sivujuonne Jeesuksen elämässä. Kyse oli Jumalan tahtoon suostumisesta johtunut ja koko elämää ohjannut piirre. Ilman kärsimystä Jeesus ei olisi oppinut kuuliaisuutta.

Profeetta Jesaja kuvaakin Kristuksen juuri Herran kärsivänä palvelijana. Tällaisen Messiaan juutalaiset ja monet kristitytkin torjuvat edelleen jyrkästi.

Kuka meistä haluaa seurata heikkoa Herraa? Virressä 55 lauletaan seuraavasti:

*Me emme seuraa ristin miestä,
vaadimme vahvaa Jumalaa.
Tie pilkkakruunun, tappion
on mieltä vailla, mahdoton.*

Kristuksen kärsimys ei johtunut Jumalan mielenhäiriöstä. Sen sijaan että Jumala olisi murskannut tämän langenneen maailman, hän valitsi toisen, vaikeamman ja orjantappuraisemman tien. Hän teki sen rakkauden tähden. Kristuksessa Jumala kärsi itse.

”Kristuksessa Jumala ei auta meitä kaikkivaltiuudellaan vaan heikkoudellaan. Tässä juuri on ero kristinuskon ja muiden uskontojen välillä.” (Bonhoeffer)

Onko Mestarillasi kärsimysten jäljet?

Kun Jeesus ylösnousemuksensa jälkeen ilmestyi opetuslapsilleen, Tuomas ei ollut paikalla. Hän epäili toisten kertomusta ja vaati saada pistää sormensa Jeesuksen nauhojen sijoihin.

Kahdeksan päivän perästä Jeesus ilmestyi jälleen ja nyt Tuomaskin oli paikalla. Tuomas tunnisti Vapahtajansa kärsimysten jäljistä.

Joku on joskus kysynyt, onko taivaassa mitään ihmisten aikaansaannoksia? Voimme vastata myöntävästi: Ainakin siellä on Jeesus naulanjäljet ruumiissaan. Ilmestyskirjassa kuvataan valtaistuimen liepeillä seisovaa ikään kuin teurastettua Karitsaa.

Petri Malk

Uusia kirjoja

Jaakko Pirttiaho

Armo – kadotettu aarre

Jumalan armoon suhtaudutaan monin eri tavoin. Monet ajattelevat, että armoa tarvitaan pääasiassa vain uskoon tuloon asti mutta ei juuri pidemmälle. Heidän mielestään armon varassa elävät käyvät laiskoiksi, jolloin Jumalan valtakunnan työ estyy. Armon julistusta torjutaan myös sillä perusteella, että ihmiset tekevät armosta itselleen vain mukavan päänalusen ja saavat huolettomasti näin jatkaa syntielämäänsä.

Paavali oli tunnetuin armon julistaja Jeesuksen jälkeen. Suurimmat taistelunsa hän joutui käymään niitä vastaan, joilla oli mielestään parempi evankeliumi mutta samalla myös *ehdollistettu* armo.

Jeesus tuli etsimään kadonneita, hän toi armon *syntisille ja jumalattomille*, sinulle ja minulle. Armon oikea käsittäminen vapauttaa meidät siihen vapauteen, joka on Jumalan tahto meihin nähden. 136 s. 15 e.

Veli Tuomi

Herran tulet

on historiallinen romaani 1830-luvulta seuraavan vuosisadanvaihteen tienoille Suomessa, Pohjanmaalla ja erityisesti Sievin pitäjässä. Mutta kirja on paljon enemmän kuin pelkkä romaani kertoessaan myös siitä tärkeimmästä, mitä pienen ihmisen ja kansakunnan kohdalla voi tapahtua – hengellisestä heräämisestä, etsinnästä ja löytämisestä.

Parasta kirjan antia lienee, että se johdattelee lukijan luonnollisella tavalla kristinuskon keskeisiin totuuksiin ja käsittelee myös monia ongelmia, jotka ovat yhteisiä hengellisille liikkeille kaikkina aikoina.

Herran tulet -kirjan todellisten ja fiktiivisten henkilöitten myötä piirtyy eteemme kaikissa väreissään tuon ajan ihmiselon kirjo – syntymä, toisiinsa sitoutuminen, elämä ja kuolema. Näin tapahtuu varsinkin hengellisessä mielessä.

Pieni Jumalan armolasten joukko kulkee sekä ilojen että surujen täyttämän polkunsä – joskus langeten, mutta taas nousten. Erilaisten harhaoppien puristuksessa se joutuu kaivautumaan syvemmälle Jumalan Sanan lisääntyvään tuntemiseen pysyäkseen ainoalla vahvalla perustuksella – Kristus-kalliolla.

Kirjan soisi päätyvän erityisesti niiden käsiin, joita nykyajassa riepotellaan erilaisissa opintuulissa. 281 siv. 25 e.

Juurikasvu-Kustannus, juurikasvu@kolumbus.fi puh. (014) 633 334

Ajatuksia käskyistä

”Muista pyhittää lepopäivä”

Kolmas käsky näyttää puhuttelevan meitä varsin konkreettisesta asiasta. Se kertoo meille siitä, millä tavalla Jumala haluaa meidän lepopäivää vietettävän. Käskyn ulkonainen pitäminen – siis vaikkapa ruumiillisesta työstä pidättäytyminen ja kirkossa käyminen sunnuntaina – saattaa mielissämme näyttäytyä elämäntapana, jota käsky meiltä vaatii.

Jos käyttäytymisemme olisi tuollaisen oletetun hyvän elämäntavan suuntaista, saattaisimme elää rauhallista ja hiljaista sunnuntaita. Levon antaminen ruumiille ja sielun ravitseminen Jumalan sanalla, siihen syventymällä ja sitä oppimalla ovat tärkeitä asioita, joihin meidän olisi aiheellista kiinnittää toistuvasti huomiota.

Toisaalta työstä pidättäytyminen sinänsä sunnuntaina ei voi olla käskyn täyttämistä. Jeesus muistuttaa meitä esimerkiksi, että hyvän tekeminen ei ole kiellettyä.

Voidaanko käsky käsittää väärin?

Voidaankin sanoa, että käskyn konkreettisuudessa, sen käytännönläheisyydessä, piilee vaara ymmärtää vaatimus väärin. Juuri tämän ilmiön me kohtaamme helposti aina siellä, missä me tulkitsemme Raamatun käskyjä, velvoitteita ja vaatimuksia. Käskyjen äärellä ajattelemme kovin nopeasti, että me voimme täyttää sen, mitä Jumala vaatii. Mutta tässä näyttäytyy mitä olennaisin Jumalan lain ymmärtämistä koskeva seikka.

Kun me ajattelemme Jumalan käskyn olevan täytettävissä oikealla ja hyvällä

ulkonaisella käyttäytymisellä ja Raamatun sanaan syventymällä, meidän tulkintamme Jumalan laista on samanlainen kuin juutalaisten. Itse asiassa emme pääse pakoon tätä tulkintatapaa. Se on juurtunut syvälle mieliimme. Sen mukaan Jumala vaatii meiltä vain sen, minkä me voimme tehdä.

Paavali opettaa meille aivan toisen tavan ymmärtää Jumalan lakia. Paavalin lain teologia voidaan tiivistää ilmaisuun: ”Lain kautta minä kuolin.” Juuri tämä näkökulma pätee myös kolmannen käskyn sisältöön. ”Kolmannen käskyn kautta minä kuolin.” Mitä tämä tarkoittaa?

Käskyn tähtäyspiste on suhteemme Jumalaan

Kolmas käsky puhuu pyhittämisestä. Pyhittäminen toteutuu Jumalan sanalla. Näin kolmas käsky puhuu siis viime kädessä *suhteestamme Jumalan sanaan ja Jumalaan*. Mikä on sinun suhteesi Jumalan sanaan? Mikä on suhteesi Jumalaan?

Vaatimuksissaan Jumalan sana on ehdoton. Käskyjen kanssa ei käydä kauppaa siitä, millä tavalla vaatimukset olisi sovitettavissa arkeen tai pyhään. Vaatimuksissaan Jumalan sana tuomitsee meidät. Mutta toisaalta Jumalan sana on täysin ehdoton myös armollisuudessaan. Jumala lupaa meille sanassaan, että hän pyyhkii pois kaikki rikkomuksemme, puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä ja antaa meille kaikki meidän syntimme anteeksi.

Tämän armon varassa me saamme jatkaa matkaa.

Markus Malk

Uskon harha-askeleita

Miten voimme väsyttää itseämme Jumalan edessä

Uskomme on uskoa Jumalaan, Hänen ole-mukseensa ja siihen, mitä Hän on tehnyt ja edelleen tekee. Terveessä uskossa ihminen ymmärtää, että Jumala on aktiivinen. Jumala aina toimii ja ihminen on vain vastaanottamassa Jumalan anteja.

Nykyisessä kristillisyydessä on kuitenkin huolestuttavia piirteitä, joissa ihmisen osa alkaa kasvaa ja Jumalan pienentyä. Ihminen alkaa kurottautua Jumalan suuntaan ja yrittää olla Hänelle mieliksi. Raamatullinen totuus on, että Jumala on jo Jeesuksen sovitustyön kautta kurottautunut ihmisen puoleen ja tullut ihmistä lähelle. Siihen on ihmisen mahdotonta lisätä mitään.

Harha-askeleista puhumme silloin, kun ihmisen täytyy alkaa olla jotain tiettyä tai tehdä jotain määrättyä ollakseen Jumalalle kelvollinen. Usko vääristyy aina, kun ihminen ei enää olekaan Jumalan armon vastaanottaja vaan muuttuu aktiiviseksi toimijaksi suhteessa Häneen.

Saatamme kuulla opetusta, jonka mukaan pelastus on kyllä Jumalan teko ja puhdasta armoa mutta korkeampi hengellinen kutsumus ja voima edellyttää sitten jo meiltäkin jotain, joko jonkin välttämistä tai jonkin tekemistä. Seuraavaksi käsitte- len tyypillisiä alueita, joissa saatamme väsyttää itseämme yrittäessämme miellyttää Jumalaa.

”Antaudu!”

Monesti antautuminen on se alue, joka jakaa uskovia kahteen leiriin. On niitä, jotka antautuvat kokosydämisesti ja niitä, joille riittää vähempi. Antautumisesta teh-

dään mittari sille, kuinka Jumala on meihin mielistynyt ja kuinka Hän voi meitä käyttää.

Raamatusta saadaan kaivetuksi monia jakeita tukemaan sitä käsitystä, että ihmisen täytyy jatkuvasti olla antautunut ja että tämä on nimenomaan jotain, mihin ihminen itse voi vaikuttaa. Meitä käsketään antamaan koko elämämme Jeesukselle ja monesti tähän samaan yhteyteen liitetään mukaan jotain muutakin, esim. uhraaminen: Jos olet todella antautunut, uhraat aikaasi ja varojasi empimättä kaiken kyky-si mukaan.

Antautuminen ei kuitenkaan ole koskaan ihmisen teko, jolla hän voisi Jumalan edessä kerätä pisteitä. Antautumista ei voida vaatia itseltämme eikä toisilta. Todellinen antautuminen lähtee Jumalan armon vaikutuksesta sisimmässä. Jumalan käsittämättömän rakkauden tunteminen saa meidät avaamaan sydämemme Vapah-tajalle, joka on antanut elämänsä tähtemme. Tätä Paavali tarkoittaa kirjoittaessaan roomalaisille: ”Jumalan armahtavan lau-peuden kautta kehotan teitä, veljet, antamaan ruumiinne...” (Room.12:1).

”Ole palava!”

Sydämen intoa ja rakkautta Jeesusta kohtaan on vaikeaa puristaa itsestä irti. Tiedämme hyvin, että meitä kehotetaan ”palavuuteen” ja ensirakkauteen. Monesti kuitenkin koemme sisällämme haaleutta ja innon puutetta. Opetus palavuuden pakolisuudesta on erityisen ahdistavaa tällaisina aikoina, kun huomaa itsestään kylmyyt-tä ja haluttomuutta.

on yhä tänäänkin seuraamisen arvoinen. Se on itsensä kieltämisen ja ristinsä otta-misen tie. Sille tielle kuuluu lopulta sama lupaus lainaamamme Filippiläiskirjeen 2. luvun seuraavassa jakeessa (9): ”*Juuri sen tähden onkin Jumala hänet korkealle korrottanut...*”

Varoitus

Meidän on syytä nähdä, että uskovinakin me olemme alituudessa vaarassa langeta pois armon evankeliumista.

Ajattele vaikka kahta uskovaa ihmistä, joilla oli erinomaisen läheinen suhde Jumalan kanssa. Niin läheinen, että saattoivat keskustella Jumalan kanssa kasvokkain – Adamia ja Eevaa. Mutta kuitenkin – tai ehkä juuri siksi (!) – he lankesivat.

Kuulkaa rakkaat ystävät:

Syntiinlankeemuskertomus on varsinaisesti *uskovien ihmisten hengellinen lankeemuskertomus!* Meillähän on taipumus nähdä lankeemus usein moraalisena tapahtumana. Mutta todellisuudessa se on selvästi uskonnollinen, siis *hengellinen* tapahtuma!

Rovasti Matti Väisänen kirjoitti kerran, että hänen mielestään ”opilliset synnit ovat pahempia kuin moraaliset synnit”. Tulok-sena oli vastalauseiden myrsky. Mutta – juuri tästä on kysymys. Väärä evankeliumi kadottaa! Mutta kuka tahansa heikko syn-tinen pelastuu, kun tarttuu kiinni armon evankeliumiin!

Jumalan Adamille ja Eevalle antama elämän piiri ei heille enää riittänyt kun käärme esitti, että on olemassa parempaa-kin hengellisyyttä. Ja he *menivät pitem-mälle*, kun käärme tarjosi heille uutta jumalallista hengellisyyden astetta. Että heistä itsestään tulisi ”Jumalan kaltaisia”.

Sama voimakas kiusaus on silmiemme edessä tänäänkin. Mutta meidän kannattaa tarkoin miettiä, mitä Johannes mahtaa tarkoittaa, kun hän kirjoittaa 2. Joh. 1:9: ”*Kuka ikinä menee edemmäksi, eikä pysy*

Kristuksen opissa, hänellä ei ole Jumalaa.”

Harhautuva ”hengellisyys”

Kristikunnassa on tapahtunut selkeitä muutoksia viimeisen sukupolven aikana. On siirrytty *vanhurskaasta elämästä ns. ”hengelliseen” elämään*. Usko ei enää johda vanhurskaaseen elämään vaan oman hengellisyyden rakentamiseen.

Tämä hengellinen elämä koetaan tänään tärkeämpänä kuin Jeesuksen mieli. Onko tämä hengellinen elämä sitten todellista hengellisyyttä, on jo aivan eri asia. Vai onko se sitä Jumalalta varastettua hengellisyyttä, minkä Jeesus hylkäsi?

Menneiden aikojen pyhien *elämä Jeesuksessa* on korvattu nykyaikaisella *elä-mällä Pyhässä Hengessä*. Ennen tämä koettiin samaksi asiaksi. Nykyään kuitenkin Pyhästä Hengestä etsitään jotakin sel-laista, mitä yksin Jeesuksesta ei ”saada irti”. Siksi ristin heikkous on jätetty ja menty etsimään hengellisiä ”ylösnousemuksen” voimia.

Muutokset ovat jo niin selviä ja voimakkaita, että klassilliseen kristinuskoon verrattuna voi puhua uudesta uskosta ja toisesta evankeliumista. Me harhaudumme, jos me etsimme hengellistä elämää, mutta ohitamme vanhurskaan elämän Jeesuksen mielenlaadussa!

Filippiläiskirjeen toisessa luvussa Jeesus osoittaa meille kuitenkin sen tien, jolla myös hengellinen elämä löytyy *Jumalan aivoitusten mukaisena* ja yltäkylläisenä antamalla jumalallisen elämän mennä ja etsimällä ihmiseksi tulemisen merkillistä salaisuutta!

Eikö juuri tämä ole ristinsä ottamista ja Jeesuksen seuraamista?

Jouko Nieminen

Jumaluus vai ihmisyy?

”Olkoon teillä se mieli, joka myös Kristuksella Jeesuksella oli, joka ei, vaikka hänellä olikin Jumalan muoto, katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen, vaan tyhjänsä itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen; hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti.” – Fil. 2:5–8

Meidän on ehkä vaikea ymmärtää, että Jeesus vapaaehtoisesti oli tällä tavalla antautunut täsmälleen samankaltaiseen avuttomuuteen ja voimattomuuteen, kuin missä mekin olemme. Ajattelemme, että hänellä oli kuitenkin kaiken aikaa joku jumalallinen ”valttikortti takataskussaan”... tai että hän tarvittaessa olisi voinut paeta tähän jumalallisuuteen...

Mutta Fil. 2 sanoo, että juuri tästä hän kieltäytyi saadakseen olla niin kuin sinä ja minä. Jeesus sanookin Joh. 5:19: ”Totisesti, totisesti minä sanon teille: Poika ei voi itsestensä mitään tehdä, vaan ainoastaan sen, minkä hän näkee Isän tekevän...” Ja Joh. 14:10: ”Isä, joka minussa asuu, tekee *teot*, jotka ovat hänen.”

Kun Jeesus oli Getsemanessa kiinniotettavana, hän ei sanonut: ”Luuletteko, etten minä voittaisi teitä, jos haluaisin...” Ei, vaan hän sanoi: ”Luuletteko, etten voisi rukoilla Isääni, että hän lähettäisi heti minulle enemmän kuin 12 legioonaa enkelleitä...”

Jeesus oli riippuvainen Isästä saman uskon kuuliaisuuden kautta kuin mekin olemme! Ero tässä asiassa onkin vain siinä, mitä sanotaan Joh. 8:29. Jeesus etsi

ainoastaan Isän kunniaa, ja hän antoi oman kunniansa ja elämänsä mennä. Me taas etsimme sitä, mikä on meidän omaamme, rikomme Jumalan käskyt ja teemme syntiä. Ja juuri siksi onkin meille Isän armollisen rakkauden tähden valmistettu leposija Golgatan ristissä ja Jeesuksen verihaavoissa eikä suinkaan hyväksi muuttumisessa ja jumalalliseksi tulemisessa.

Jumalallisuuden ryöstäminen

Jeesuksen mielen vastakohtadasta kerrotaan 1. Moos.3:4–5. Käärme houkutteli ihmistä petoksellaan ryöstämään itselleen sen osan elämästä, mikä kuuluu vain Jumalalle. Käärmeen sanoma on täsmällinen vastakohta sille, mitä Jeesuksesta sanotaan Fil. 2:5–8. Käärme sanoi: ”Teistä tulee *Jumalan kaltaisia*.” Jeesus taas ei katsonut saaliiksensa *olla Jumalan kaltainen!* Hän antoi sen mennä.

Tämä jumaluuden tavoittelu kiehtoo taas tämän päivän ihmistä tavattoman voimakkaasti. Hän haluaa päästä nauttimaan jumalallisuudesta ja tarjoaa maailmalle sellaista evankeliumia, missä ihmisenä olemisen rajallisuus voitetaan. Täsmälleen päinvastoin kuin mihin Jeesus sitoutui.

Juuri tällaisesta uskarismaattinen kristillisyyden unelmoi ja tavoittelee. Ja juuri tällainen ”kristillisyyden” kasvaa maailmalla, muu pikemminkin vähenee. Klassillinen kristinusko, jonka esikuva on tässä: ”Jeesus tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon”... on katoamassa.

Kuitenkin Jeesus valitsi sen tien, mikä

Monesti tähän ensirakkauteen tai palavuuteen vielä liitetään tiettyjä tunnusmerkkejä: pitää olla iloinen, energinen, toimelias, karismaattinen, pitää rukoilla voimallisesti ääneen ja esim. puhua kielillä.

Mitä ensirakkaus tai palavuus todellisesti Raamatussa tarkoittaa? Se on sydämen hämmästyttävästä Kristuksen rakkauden paljoudesta, se on ihmisen murmutusta Vapahtajan armollisuuden edessä. Tämän voi synnyttää vain Jumala itse.

Jeesus sanoi kerran erälle fariseukselle, että se, joka on saanut anteeksi paljon, rakastaa myös paljon (Luuk. 7: 47) Vain Jumalan hyvyyden ja lempeyden loiste meidän pimeytemme voi synnyttää meissä vastarakkautta ja intoa.

”Muista suorittaa!”

Hengellinen suorittaminen on toinen alue, jossa uskovat kokevat yleensä joko hengellistä ylemmyyttä tai useammin kuitenkin alemmuutta. Hengellisellä suorittamisella tarkoitetaan esim. rukousta, Raamatun lukua, kokouksissa käyntiä, paastoja ja evankeliointia. Nämä itsessään hyvät ja kristilliselle elämälle välttämättömät asiat saattavat muodostua painajaiseksi sille, joka hakee niistä Jumalan mielisuosiota tai suurempaa hengellistä voimaa.

Sanottakoon tässä nyt suoraan, että mikään, mitä itse teemme, ei tee meitä Jumalan silmissä paremmiksi! Jos harjoitamme hengellistä elämäämme ollaksemme parempia tai saadaksemme tunnustusta, olemme hakoteillä ja tunnemme armon vain nimeltä. Kaikki opetus, joka vaatii meitä olemaan tietynlaisia tai harjoittamaan uskoamme tietyllä tavalla, on lakihenkistä. Tällainen opetus saattaa aluksi kuulostaa hyvältä ja oikealta, mutta enemmin tai myöhemmin se kuitenkin tuottaa hengellistä kuolemaa.

Todellinen hengellinen harjoittaminen lähtee armon täyttämästä sydäimestä. Tällainen ihminen ymmärtää, että hän on jo

täysin hyväksytty ja rakastettu, hän ei tekemisillään voi ansaita mitään. Hän haluaa rukoilla tai tutkia Raamattua, koska hän haluaa omasta tahdostaan ja sisäisen voiman vetämänä tutustua paremmin Jumalaansa.

Oikea hengellinen harjoittaminen on verrattavissa opetuslapsi Johanneksen tapaan nojata Jeesuksen rintaa vasten: se vie meidät aina kohtaamaan Herramme, lähelle Häntä. Tärkeää on huomata, että me emme saa hengellisellä harjoittamisellamme Jeesusta rakastamaan meitä, Hän rakastaa meitä joka hetki.

Hengellinen harjoittaminen ei siis vie meitä lähemmäs Jumalaa (me olemme Jumalassa ja Hän on meissä!) eikä tee meistä parempia, vaan siinä kaksi toisiinsa rakastunutta persoonaa tahtoo viettää aikaa keskenään. Hengellisestä suorittamisesta ei saa tulla pakkoa eikä sitä saa kahlita määrättyihin tapoihin ja tyyliin! Hengellisen elämän vaikuttaa Jumala meissä, se ei ole ihmisen omaa ponnistelu!

”Vastusta syntiä!”

Syntikysymys on varmasti aihe, joka askarruttaa monia. Me monet koemme synnin vaikutusta arjessamme, emmekä voi parhaimmillaankaan väittää olevamme synnittömiä. Kuitenkin moni tuntee ajattelevan, että juuri synnitön elämä olisi Jumalan silmissä kunnia-arvoista ja ihailtavaa. Varsinkin Jumalan käytössä olevien tulisi olla synnittömiä, muuten Jumala ei voi heitä käyttää tahtomallaan tavalla. Lisäksi saatamme myös ajatella, että jos vain taistelemme kyllin urhoollisesti, niin silloin Jumala huomaa sitkeän mielenlaatumme ja arvostaa meitä. Jos taas koemme synnin vallan olevan tahtomme suurempi, tunnemme olevamme ulkona Jumalan tahdosta ja suunnitelmasta.

Synnin ja kristityn välisessä suhteessa suurimmaksi harha-askeleeksi tulee kristi-

tyn oma yrittäminen ja taistelu. Tälläkään suorittamisella emme voi ansaita mitään. Vaikka onnistuisimmekin tahdonvoimallamme kukistamaan jonkin tietyn alueen (luultavasti vain hetkellisesti), emme silti olisi yhtään sen parempia. Tarvitsemme joka päivä Jeesuksen veren puhdistusta synneistämme ja vain tuon sovituksen tähden voimme olla puhtaat!

Tärkeää onkin ymmärtää, että Kristuksen ristin tähden me olemme joka hetki pyhiä ja puhtaita Jumalan silmissä, emme voi saavuttaa yrittämisellämme mitään sen enempää!

Arkielämässämme Jumala on se, joka hiljaa vaikuttaa. Armon täyttämä kristitty ymmärtää, että hän on kaikista puutteistaan ja synneistänsä huolimatta Jumalan silmissä puhdas ja otollinen Kristuksen tähden ja että hänen käytännön elämänsä muuttuu vain Jumalan toiminnan tulokseksi.

Lopuksi

Voimme pelkistää harha-askelien olemuksen toteamalla, että ne ovat jotain, missä ihminen suuntaa huomionsa itseensä, joko omaan erinomaisuuteensa tai riittämättömyyteensä. Niissä ihminen yrittää jotenkin suoriutua Pyhän Jumalan edessä ja saada Häneltä tunnustusta.

Tämänkaltaisissa harha-askelissa kristitty yleisimmin yrittää hankkia omaa vanhurskautta ja tällöin hän luopuu Kristuksen antamasta vanhurskaudesta.

Terveessä kristillisyydessä ihmisen huomio kiinnittyy aina Kristukseen; Kristus on pelastuksen aikaansaaja mutta myös koko hengellinen elämä. Kristitty ei ponnistele itse vaan oppii lepäämään Kristuksen työn varassa. Kristus itse elää hänessä ja vaikuttaa todellisen kristillisen elämän.

Jaakko Pirttiaho

Vapahtajan kohtaaminen

*Minä makasin maassa,
kelvoton, likainen...*

*Tulit lähelleni, pelkäsin.
Puhtautesi lumosi minut,
tahdoin katsoa Sinuun...
Herra minä pelkäsin!*

*Käperryin maahan,
itkin, vapisin...
Ei ole minulle paikkaa
ei rakkautta tässä maassa.*

*Hiljaa kumarruit ylleni,
verta putosi kasvoilleni...
Oletko Sinäkin haavoitettu,
Oletko turvallinen?*

*Kättesi laskeutuvat
hartioilleni, minun oli lämmin...*

*Sinulle annan itseni, kaikkeni
Sinä sanoit, nostit minut ylös,
Sinä puhdistit, rakastit,
teit minut Itsellesi kauniiksi...*

Minä itkin

Krista Lehtinen

Tyhjät kädet

*Maaailman rauhattomalla pinnalla
suuriääninen kristillisyyts etsii
tunnetta,
kokemuksia
ja elämyksiä.*

*Pinnan alla
uskon todellisuus,
Jumalaa kohti ojentuvat
tyhjät kädet.*

Hannu Anttila

Vanhurskaudemme on olemassa myös kun olemme aivan kurjia

Ennen kaikkea meidän on tiedettävä, että Jumalan edessä vanhurskaudemme on toisen työtä. Siitä syystä tämä vanhurskaus on vähentymättömänä olemassa myös silloin, kun me olemme viheliäisimmillämme. Syntiämme ei lueta meille huonoimpanakaan hetkenämme.

Mutta mitä meidän on tehtävä silloin, kun laki nuhtelee meitä synnistä? Meidän on kohta myönnettävä sille, että se on oikeassa! Meidän lihassammehan ei ole mitään hyvää. Mutta samalla meidän on osoitettava laille Kristusta, ainoata vanhurskauttamme. Ja meidän on sanottava sille: ”Tuo mies on sijassani tehnyt kaikki minun tehtäväni. Mene hänen, takuumieheni luokse, hän on syntynyt lain alaiseksi eikä hän itse ole syntiä tehnyt.”

Mutta jos vielä kuulet sanottavan: ”Sinun itsesikin tulee olla hurskas ja sinun on tehtävä hyvää”, niin vastaa: ”Se on totta. Kun minä olen sellaisten ihmisten luona, jotka tarvitsevat apua, niin muistuta sinä minulle siitä, mitä minun on tehtävä.”

Mutta kun puhe kääntyy minun vanhurskauteeni Jumalan edessä, niin silloin minun tekemiseni eivät kelpaa, vaan toisen työ. Silloin ei minun hurskauteeni eikä syntini merkitse mitään, sillä minä olen aina hukassa, jos minut niiden mukaan tuomitaan.

Minulla on toisen hurskaus, Jumalan Pojan, lain alaiseksi syntyneen, pyhyys, puhtaus ja hyvät työt. Tässä asiassa tahdon mielelläni olla vain syntinen itsessäni, että Kristus yksin olisi minun vanhurskauteeni. Tässä sanon kuin Paavali: ”...että minun havaittaisiin – omistavan, ei omaa vanhurskautta, sitä, joka laista tulee, vaan sen,

joka tulee Kristuksen uskon kautta, sen vanhurskauden, joka tulee Jumalasta uskon perusteella.” (Fil. 3:9).

Joka todella uskoo Kristukseen, hänen koko sielunsa huomio on kiintynyt häneen. Hänen huolensa ja ilonsa riippuvat Kristuksessa. Kristuksessa on kaikki hänen lohdutuksensa. Sillä oikea kristitty on ihminen, joka on joutunut häpeään omaan itsensä tähden ja oman työnsä tähden ja hän on siksi oppinut pitämään itseään ja työtään viheliäisenä ja arvottomana.

Mutta tuollaisenaan kristityllä on kaikki Kristuksessa, todella kaikki, sekä vanhurskautensa että pyhityksensä. Sellainen ihminen tunnustaa: Kyllä minusta tuntuu, että minun tulisi työskennellä enemmän eikä minun pitäisi uskoa niin paljon. Toisinaan minä pelkään uskovan liiaksi ja siirryn lain alaisuuteen tullakseni itse hurskaammaksi.

Mutta kun muistan kokemukseni, niin todistavat ne samaa kuin Raamattu: Niin kauan kuin pitäydyin lain tekoihin, olin sydämeni syvyydessä kylmä Jumalalle, minulla ei ollut sisäistä halua ja rakkautta häneen ja hänen teihinsä. Mutta kun opin tuntemaan Vapahtajan ja saatoin uskoa hänen armoonsa ja vakuutukseensa syntien anteeksi saamisesta, niin sain halun hyvään niin, että se, mikä ennen oli ollut minulle vaikeaa, ei sitä enää ollut.

Aivan samoin tapahtuu vielä: Kun lain mieli valtaa minut, tulen kylmäksi ja heikoksi. Mutta kun minulla on rauha Kristuksessa, saan uuden halun hyvään. Sellainen on kristityn kokemus.

C.O. Rosenius